

Скъпи читатели,

Списание „Роден глас“ е едно от най-старите издания на българските общности в Европа (за любителите на статистиката то навърши почетните 43 години) – много ли са или малко за една медия – не се наемам да поставям категорични оценки, пък и не това е най-важното. По-същественото е да се прави с любов и да го посрещате с желание. И още нещо – „списание“ е издание на Българската културно-просветна организация в Чехия, но това съвсем не значи, че е предназначено само за нейните членове. То трябва да се приближава максимално до заглавието си – родината ни е една – България и нейният глас, както и нашият към нея не бива да вибрира от лични страсти. Мисията на списанието е да ни обединява – независимо кой в каква организация членува – в името на българщината, на съхранението, тук, в чужбина, на духовното наследство и традициите, на постиженията в българската култура, наука и изкуство. То трябва да бъде мост не само между българското малцинство и чешкото общество, но и между нас самите“. Вероятно се досетихте, скъпи ми читатели, от употребените кавички, че това не са мои думи. Написани са от Съвета на председателите на БКПО в начало на 2002 г. – какво ще кажете, и днес са актуални, нали? Покрай многото събития в края на миналата година като че ли пропуснах да отбележа факта, че от месец ноември „Роден глас“ притежава международен стандартен сериен номер – дай, Боже, да се увеличи неговата популярност, тъй като получаването на такъв номер, означава регистрацията му в международната база данни в Париж.

И така... на това място бях направила анонс на новия брой, но това беше преди да ни връхлетят лошите новини, които наложиха промяна на първоначалните ми намерения и затвърдиха убеждението ми, че не трябва да позволяваме да ни обзема мълчанието. Ще ми се да вярвам в максимата, че преодолените трудности ни правят по-силни – това обаче ще покаже бъдещето. По-важното в момента е да повярваме в способността си да загърбим дребните ежби, различията си, междуличностните си конфликти и да се обединим около каузата на Българския дом в Прага, защото не е важно кой какво прави поотделно, а какво сме в състояние да постигнем заедно. Време е да разберем, че това не е кауза само на едно сдружение, а кауза на всички българи – иначе, уважаеми сънародници, днес ще бъде на прицел най-старата българска организация в Чехия, която през 2015 отбелязва 135 години от своето съществуване – утре ще бъде някоя друга!

Приятно четене!
И честита пролет!

Камелия Илиева, главен редактор

инж. Антон Стамболийски

Сбогом, председателю!

На 27 февруари си отиде стожерът на Българската културно-просветна организация в Чехия, дългогодишният ѝ председател, инж. Антон Стамболийски.

Едва ли е възможно заслугите му към българската общност в Чехия да бъдат събрани в няколко реда – ще се постарая да посоча най-емблематичното – построяването на паметника на Светите братя Кирил и Методий в Микулчице. Когато през 2008 г., Управителният съвет на Пражкия клуб, съгласувано със Съвета на председателите на Българската организация, взема решение за издигане на паметник на Славянските просветители, в началото намерението е посрещнато със скептицизъм и недоверие, тъй като необходимите средства са баснословни спрямо въз-

можностите. Антон Стамболийски обаче застава твърдо зад идеята и я подкрепя с цялата си вяра и репутация. „Това, може би, беше последната рожба на онова чувство на дълг към Родината, което със заминаването си от България винаги съм имал – колкото и да звучи купешки. Винаги съм се чувствал задължен. Каквото и да съм направил – заради това съм го правил. Имената – кой какво е направил – се забравят. Но направеното – като паметника – остава. Това е важното“. Една година по-късно паметникът е официално открит в присъствието на над 2000 българи.

Инж. Антон Стамболийски е ро-

2008 г.

2009 г.

2010 г.

2014 г.

ден на 7.01.1931 г. в гр. Дупница. Баща му е бежанец от Западните покрайнини, по професия строител. Майка му е земеделска работничка и домакиня. Антон Стамболийски учи гимназия в родния си град, участва в бригадирското движение, завършва „Строителен институт“ – София, специалност „Строително инженерство“.

Важен прелом в живота му настъпва през 1957 г., когато на базата на сключената между Чехословакия и България Междуправителствена спогодба заминава на работа в Чехословакия. Първоначално живее в гр. Мост, а през 1971 г. се премества в Прага. Работи в редица големи строителни предприятия като „Поземни строежи“, „Водни строежи“, „Конструктива“ и „Монтажи и строежи“ и др. Още с пристигането си в Чехия, Антон Стамболийски се включва активно в работата на Българската културно-просветна организация, чиито регионални центрове, наречени клубове, осъществяват връзката между българите, живещи в Чехия. От 1971 до 1975 г. е председател на Централния клуб в Прага. Повторно е избран на същата длъжност през 1999 г., а през 2002 г. е избран и за председател на Съвета на председателите на цялата организация. Неговият личен авторитет до такава степен влияе върху живота на клуба и организацията, че е преизбиран на тези два поста до 2014 г., когато подава оставка поради влошено здравословно състояние.

През 2000 г. Антон Стамболийски е един от инициаторите за създаването на Съюз на българите в Европа със седалище в Прага и е избран за негов пръв председател, за съжаление, тази му идея остава недовършена. Една от най-големите му болки и „най-скъпата рожба“ на сърцето му е Българският дом в Прага, който повече от 40 години е български клуб, една малка България, където българите могат да се срещнат, да поговорят на родния си език, да гледат българска телевизия, да се включат в някоя културна инициатива, да отпразнуват заедно българските ни празници. Духовен баща на този Български дом беше Антон Стамболийски, който казваше: „Ние сме си закопали тук младините. Свързани сме с него. Всеки сантиметър е напоен с наша кървава пот.“

За своята дългогодишна всеотдайна дейност, посветена на съхраняването на националната културна и духовна идентичност на българите зад граница през 2010 г. инж. Стамболийски бе награден с плакет на Народно-то събрание на Република България, 2013 г. – с медал на името на чешкия будител Йозеф Добровски, през 2014 – с най-високата награда на Държавната агенция за българите в чужбина – паметен медал „Иван Вазов“. По време на награждаването тогавашният председател на ДАБЧ, Йордан Янев, го нарече „миналото, настоящето и бъдещето на българската общност в Чехия“.

Погребението на Антон Стамболийски, по съвпадение или по Божия воля, беше на Трети март – Националният празник на България – изпратиха го десетки българи – нашият председател го заслужаваше! ♦